

Géčko

casopis.gymkrom.cz

3/2016-17

PRAVÁ TVÁŘ

CELEBRITA KAJÍNEK | NOVÉ VEDENÍ ŽÁKOVSKÉ RADY | NARCISMUS

Mnoho tváří pravdy

Milí čtenáři,

často není vůbec jednoduché zjistit, jaké pohnutky stojí za nějakým činem, nebo čeho přesně jím chce dotyčný člověk vůbec docílit. Ocitáme se ve světě, kde se mnozí kvůli svému vlastnímu prospěchu nestydí pokud ne přímo lhát, pak minimálně manipulovat ostatními, a to bez jakýchkoli výčitek svědomí. Pravá podstata – pravá tvář – věcí nám pak uniká skrytá za maskou vyhýbavých odpovědí.

Vzhledem k poněkud kratšímu rozsahu tohoto čísla, který je daný blízkostí nadcházejících letních prázdnin, se k tématu čísla přímo vztahují jen dva články, konkrétně pojednání o narcistech kolem nás a shrnutí kauzy kolem propuštěného vraha Jiřího Kajínka. Vaší pozornosti by však neměl uniknout ani zbytek vydání, například anketa a rozhovor s novou předsedkyní ŽR Eliškou Fránkovou. Vzhledem k tomu, že její vize budou následující dva roky formovat mnoho aspektů našeho školního života, neměli bychom předstírat, že se nás změna ve vedení žákovské samosprávy netýká.

Přeji vám skvělé prázdniny a doufám, že se ke Géčku vrátíte i příští školní rok.

Martin Veselý

Toto číslo připravili

Mgr. Michaela Musálková

Martin Veselý, 6. B

Tereza Genzerová, T. B

Ingrid Hamada, 1. A

Svatava Huňová, T. B

Di Di, 1. A

Adéla Přecechtělová, T. B

Oldřich Wolf, T. B

Obsah

Mnoho tváří pravdy.....	1
Hrdina naší doby	3
Žákovská rada: výhoda nebo nesmysl?	4
Eliška na Hradě	5
Mixie sem, Mixie ven.....	5
Francie má nového prezidenta.....	5
Život pod maskou	6
Antikrist přichází?!	8
Učitelské hlášky: díl třetí – pan Krčál.....	9

Hrdina naší doby

Miláčkem médií se stal člověk odsouzený za chladnokrevnou dvojnásobnou vraždu. Jak je to možné? | Martin Veselý

Píše se 23. červen roku 1993. Na kraji silnice v křivolakých serpentínách pod plzeňskou věznicí stojí, jak později vypoví u soudu korunní svědek, muž s rukama za zády. Před posádkou auta, které je zaparkované před ním, v nich schovává dvě pistole. Neměl by tu být – správně si má v této době odpykávat jedenáctileté vězení za loupežné přepadení a krádež policejního auta. Před čtyřmi měsíci mu ale na tři dny přerušili výkon trestu a on už se do věznice nevrátil. Teď se právě snaží splnit zakázku: jeden z plzeňských podnikatelů mu dal sto tisíc korun za to, aby zastrašil jiného podnikatele. Co přesně znamená „zastrašit“, si prý tito dva předem neujasnili. Usmívající se muž, který, jak už jsme si řekli, v rukou skrývá dvě zbraně, v tom má ale jasno a začne střílet. Podnikatel Štefan Janda a jeho bodyguard Julián Pokoš jsou na místě mrtvi, další bodyguard Vojtěch Pokoš je postřelen. Domnívali se, že zde jsou kvůli schůzce s Ing. Lebedou; pravé jméno jejich vraha je ale Jiří Kajínek.

Rozsudek v případě padl až o pět let později. Kajínek byl kvůli své odbornou komisí určené psychopatii odsouzen na doživotí. Zdálo by se, že spravedlnosti bylo učiněno zadost, ale Kajínek o dva roky později nečekaně unikl z jedné z nejstřeženějších českých věznic, Mírova. Policii se ho podařilo dopadnout až o čtyřicet dní poté. A právě tehdy se v médiích začíná objevovat obraz jakési oběti systému; spekuluje se, že Kajínek se stal obětí spiknutí soudců a policistů a ve skutečnosti je neviný. Kajínek dostává do vězení stovky dopisů, zejména od svých ženských obdivovatelek. V roce 2010 je o něm dokonce natočen film. Od té doby byl Kajínek pro jistotu několikrát převezen mezi věznicemi, aby se snížila možnost jeho dalšího úniku, ale jinak se kolem něj nic zajímavého nestalo. Až do letošního jara. Prezident Zeman totiž při jednom z jeho setkání s občany prohlásil, že uvažuje, že Kajínkovi udělí milost. Proč? Vzhledem k tomu, že prezident mnohokrát řekl, že institut milosti považuje za přežitek a bude je udělovat jen na smrt nemocným lidem, je málo pravděpodobné, že to pro něj byl spontánní nápad, spíše to byl pokus o oživení své popularity. V lednu nás totiž čekají prezidentské volby, ve kterých bude Zeman obhajovat svůj post – a vlivem nedávné vládní krize hrozilo, že prezidentovo procento oblíbenosti v průzkumech nebezpečně padne. Určitě věděl, že podle několika dotazníků má většina Čechů o Kajínkově případu pochybnosti a s udělením milosti by souhlasila. Zeman tedy svým způsobem zatáhl za záchranou brzdu, která jej měla před poklesem oblíbenosti zachránit.

Já vás vítám na svobodě!

Jakmile prezident oznámil, že milost pro Kajínka je připravena a podepíše ji po svém návratu ze zahraniční cesty do Číny, zbystřila média od Blesku přes TV Nova až po zpravidla seriózní Českou televizi. Před věznicí Rýnovice se objevily stany a dodávky štábů, které nedočkavě vyhlížely okamžik Kajínkova propuštění. Ten nastal šest dní po prezidentově návratu do republiky – a pak se začaly dít věci. Přítomní novináři začali bouchat šampaňské, reportérka TV Prima Bára

Kozáková radostí skákala do vzduchu. Netrvalo dlouho, než se zvedla závora věznice a odsouzený vrah (přestože je Kajínek nyní na svobodě, rozsudek nad ním stále platí) vyšel ven. Odehrála se improvizovaná „tisková konference“, na které padaly dotazy jako „Bude vám po někom z vězení smutno?“, „Psal jste si s fanynkami? Ony teď nebudou vědět, kam vám poslat dopis...“, „Co si dáte na večeři?“ nebo „Co vaše oči?“. Kajínek nakonec nastupuje do dodávky TV Prima spolu s již zmíněnou moderátorkou Bárrou Kozákovou a odjíždí. Moderátorka s ním následně natočí rozhovor, ve kterém mu familiárně tyká a nabízí mu (v žertu?), že by mohl na Primě moderovat Krimi zprávy. TV Nova poté Kajínkovi věnuje prvních deset minut svých půlhodinových Televizních novin a to přesto, že všude ve světě byl ten den hlavní zprávou teroristický útok v Manchesteru. Nova dokonce odvysílala hovor jedné z jejích redaktorek, které Kajínek krátce před relací zavolal. Ta reagovala větami „Ježíš, dobrý den! Já vás vítám na svobodě! Jak vám je?“. A tím bratříčkování médií s vrahem rozhodně nekončí. Deník Blesk například na svém Facebooku vyhlásil soutěž, ve které čtenáři mohli získat náteřník podobný tomu, ve kterém Kajínek opustil věznici. Nyní o tři týdny později Blesk, Prima i další Kajínkovi stále věnují mnoho prostoru.

Před několika dny navíc na povrch vyšla informace, že prezidentovi poradci již před dvěma lety žádali policii, aby znovu otevřela Kajínkův případ, protože prezidentovi prý pomůže v předvolební kampani, když ho následně omilostní – což se, jak je vidět, doopravdy stalo. Zbývá tedy jen čekat, zda Miloši Zemanovi tato nejistá sázka vyjde. Poslední průzkumy tomu příliš nenasvědčují.

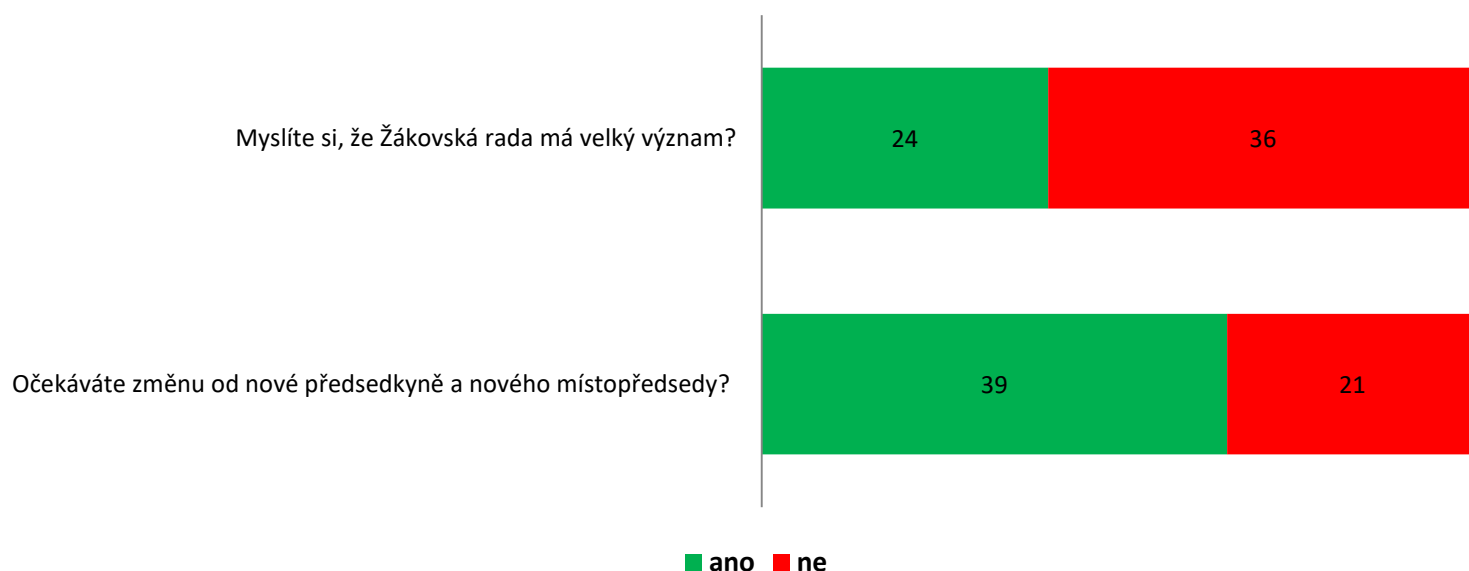
Žákovská rada: výhoda nebo nesmysl?

Svatava Huňová

Určitě jste se už doslechli, že nedávno byli do vedení Žákovské rady naší školy zvoleni Eliška Fránková z kvarty B jako předsedkyně a František Ferenz ze sexty A jako místopředseda. Při té příležitosti jsme si pro vás připravili anketu „Jak studenti vnímají Žákovskou radu“ a rozhovor s novou předsedkyní Eliškou Fránkovou.

Otázku do ankety jsme položili přesně šedesáti žákům. Jako první jsme se ptali, co si myslí o významu Žákovské rady. Někteří jí přikládají velký význam. Spousta tázaných si ale myslí, že rada vlastně nic nedělá a vůbec žádný význam nemá. Další skupinku tvoří ti, které Žákovská rada nezajímá. Což je politováníhodné, neboť dle nás Žákovská rada dává studentům možnost podílet se na některých rozhodnutích školy nebo je umožňuje přímo ovlivňovat. Pokud se o ŽR nezajímáte, jen obtížně můžete prosadit na škole nějaký nápad či požadavek. ...nebo snad ne?

Když jsme se ale ptali, zda žáci očekávají změnu od nového vedení, mnoho z nich odpovědělo kladně. A to je určitě dobrá zpráva pro Elišku, neboť jí může dodat motivaci k tomu, aby změny uskutečnila.

Eliška na Hradě

Rozhovor s novou předsedkyní ŽR Eliškou Fránkovou | Adéla Přecechtělová

Jak ses stala předsedou třídy?

Bylo to dost spontánní. V podstatě mě k tomu přivedli mé spolužačky a super kamarádky! No a pak se nepřihlásil nikdo jiný. Ano, měla jsem velkou konkurenci... (smích)

Jak tě napadlo kandidovat do ŽR?

Nejdřív jsem vůbec nechtěla! Říkala jsem si, že už tak toho mám dost a ještě se stresovat s tímhle! Ale pak jsem o tom přemýšlela a uvědomila jsem si, že by to mohla být úžasná zkušenost, která by mě mohla posunout dál. A stalo se to pro mě i jakousi osobní výzvou. Jak se teď ukázalo, tak to není jen o jednom školním roce, ale na celé dva roky!

Jsi spokojena s místopředsedou?

A je tu ta překérná otázka. Nebudu lhát, když řeknu, že mě výsledek překvapil. Nemůžu si stěžovat, Franta je člověk, který nemá problém říct svůj názor, čehož si opravdu vážím, ale taky je pravda, že sám uznal, že hodně mluví a míň dělá. Tak nevím. Taky je ale pravda, že jsme ještě nic závažnějšího neřešili, tak uvidím v budoucnu.

Jaké změny plánuješ?

Nevím, jestli bych tomu říkala změny, spíš bych chtěla to, co už je zachovat a vylepšovat. Doba jde dál, tak chci s sebou vzít i gympl. Změny budu ráda plánovat a realizovat, ale takové, se kterými přijdete vy, my všichni studenti. Třeba i s pomocí učitelů.

A ještě poslední otázka. Jaký máš názor na akademii a její současný průběh?

Akademie vždycky nebyla taková, jaká je teď. Už jsem si stihla zjistit, jak vypadala před videovou chřípkou. Chtěla bych ji udělat jinak. Podrobnější věci k tomu bych asi řešila až na radě, ať slyším rovnou zpětnou vazbu.

Mixie sem, Mixie ven

Tereza Genzerová

V předminulém čísle jsme vás informovali o novém dodavateli školního stravování. Jak to ale vypadá se studentským freshbarem nyní?

Snad každý se již doslechl, nebo se sám přesvědčil, že se školní bufet uzavřel. Zeptali jsme se tedy zástupce vedení školy na osud ve škole zakoupených svačinek a dalšího vlastníka oné místnosti v ponorce. Zpráva byla jasná – bufet se nevyplácel, nájemník smlouvu zrušil. Vzhledem k blížícím se prázdninám se již neočekává, že by se našel někdo, jenž by se nakrmení hladových studentů ujmul.

Své naděje snad můžeme směřovat k začátku nového školního roku, kdy by se případný zájemce mohl ozvat. Do té doby nám nezbyvá než spoléhat na přetrvávající automaty a všudypřítomné pekárny.

Francie má nového prezidenta

Oldřich Wolf

23. dubna tohoto roku se konalo ve Francii první kolo prezidentských voleb. Z 11 kandidátů postoupili do druhého kola dva. Byla to Marine Le Penová za krajně pravicovou Fronte National a Emmanuel Macron za centristickou stranu En Marche. Snad ještě žádné prezidentské volby ve Francii nebyly takto vypjaté, už z toho důvodu, že do druhého kola nepostoupil ani jeden kandidát tradičních stran, tj. republikánů a socialistů. Dalším důvodem by asi mohla být také absolutní neshoda v názorech obou kandidátů. Zatímco Le Penová je proti přijímání imigrantů z Blízkého východu, pro uzavření hranic a posílení počtu policistů nebo pro

vystoupení z EU, Macron má úplně opačný program. Chce být solidární, otevřít se Evropě, trestat země, které nechtějí přijímat uprchlíky, vytvořit speciální věznice pro džihádisty nebo snížit počet senátorů a poslanců o třetinu.

Foto: AFP

Tento zápas vyvrcholil 7. května. Z něj vzešel jako vítěz Emmanuel Macron s 66 % hlasů. A to i přes údajné kybernetické útoky ze strany Ruska. Jeho tým byl zřejmě lépe školen než ten od Hillary Clintonové. Le Penová uznala prohru a blahopřála mu s tím, že musí Národní frontu zřejmě zreformovat. Brzy po zvolení Macron oznámil, že jeho první pracovní cesta povede do Německa za Angelou Merkelovou, jejíž politiku obdivuje.

14. května převzal úřad prezidenta po Francois Hollandovi, který se pro svou neoblíbenost odmítl znovu ucházet o křeslo v Elysejském paláci. Co jeho vláda přinese Francii a Evropě? To se rozhodne v následujících měsících a letech. Jisté je nyní asi jen jedno, v Bruselu se zatím mohou radovat, jelikož „frexit“ je očividně ještě hodně daleko.

Teprve devětatřicetiletého politika média označovala jako „černého koně“ francouzských voleb, kde se stal nečekaně jedním z favoritů.

Během studia na gymnáziu poznal svou budoucí manželku, kterou byla jeho o dvacet let starší učitelka francouzštiny. Později studoval na prestižních univerzitách, včetně té elitní pro budoucí vysoce postavené úředníky ETA.

Od roku 2004 působil na ministerstvu hospodářství jako inspektor. Během této doby se přidal k socialistům. Později z ministerstva odešel a začal se živit jako investiční bankéř. Díky tomu se stal milionářem.

Roku 2014 se stal ministrem financí. Po dvou letech rezignoval a založil svou stranu En Marche! (Vpřed!), která se nedá zařadit ani nalevo ani napravo politického spektra.

Život pod maskou

Narcista. Na první pohled velmi charismatický a sebevědomý člověk, časem vám ale začne lízt krkem. | Di Di

Člověk občas potká někoho, kdo jej hned od začátku zaujme. Baví vás a vaše okolí úžasnými historkami, jejichž hlavním hrdinou bývá on sám, popřípadě plynule přejde na decentní kritiku ostatních, ke které se lidé mile rádi připojí. Narcista cizí pomoc nepotřebuje, vždy mu jde všechno podle plánu, nebo si to alespoň myslí. Většinou chce spíš „pomoci“ vám, ale stejně budete mít pocit, že za jeho pozornou laskavostí se něco skrývá.

Jako narcistického člověka si většinou představíme někoho s přehnaně velkou sebeláskou, jedná se ale o mylnou představu, kterou společnost přijala jako fakt. Největší chybou je právě domněnka, že se narcista příliš miluje. Narcisté se **nenávidí**.

Narcista sebou ve skutečnosti z hloubi srdce pohrdá. Tento pocit méněcennosti se dostane až do bodu, kdy si člověk v sebeobraně začne tvořit představy o svém ideálním Já. Toto fantazírování přeroste ve skutečnou víru ve svou dokonalost. Ze strachu, že o své nově nabyté sebevědomí přijde, začne narcista všem dokazovat, že je opravdu tak skvělý, jak věří.

Problém nastane ve chvíli, kdy jej někdo zkritizuje, i kdyby se jednalo pouze o vtip. Jeho obranou je buď přehnaná reakce, nebo ignorace. Jedním z hlavních rysů narcismu je právě neschopnost **smát se sám sobě**. Bojí se, že by tak poukázal na své chyby.

Počátky narcismu nacházíme v **dětství** a **dospívání**. Největší podíl na jeho vzniku má výchova rodičů, popřípadě skupina lidí, ve které dítě vyrůstá (škola, škola, kroužky apod.). Nebývá ale způsoben přílišným

rozmazlováním, jak by se mohla většina domnívat; jsou i takové případy, ale spíše ojediněle. Narcismus se vytvoří jako obranný mechanismus u lidí, kterým bylo pravidelně psychicky ubližováno (např. manipulací, citovým vydíráním rodiči nebo fyzickou i psychickou šikanou). Nechci tvrdit, že vždy za všechno mohou rodiče, nicméně v tomto případě je opravdu příčinou **podmíněná láska**. Jedná se o to, že dítěti je projevována láska jen odměnou za činy, které jsou v očích rodiče hodnotné. Člověk si je ale nesmí plést s normální pochvalou, rozdíl je totiž v tom, že při podmíněné lásce rodič řekne slova jako „Mám tě rád“ jen ve chvíli, kdy dítě splní jeho očekávání, ať už se jedná o sportovní úspěch nebo jen o samotné chování podle měřítek rodiče. Dítěti se ani nemusí líbit, co dělá, ale je rádo, že je alespoň v tu chvíli milováno, a proto v činnosti pokračuje. Často si tak rodič pomoci dítěte plní své sny, ale neuvědomuje si, že dítě s ním toto nadšení nemusí sdílet. V dítěti tak zakoření myšlenka, že může cítit lásku jen výměnou za něco. Pozbývá představu o vlastní hodnotě.

V důsledku tohoto narušeného myšlení během vývoje nedokáže narcista s lidmi navazovat zdravé vztahy, jak přátelské, tak partnerské. V jeho očích ho nikdo skutečně nemiluje, aniž by za to nic nechtěl na oplátku. Lidé jsou pro něj nakonec mnohdy jen prostředkem k jeho vlastním cílům. Nevidí důvod, proč by je nemohl využít, domnívá se, že stejně jako rodiče nemají ani oni žádné city, a proto s nimi může zacházet jako s věcmi.

To však neznamená, že nedokáže mít rád nikoho. Vztahy s narcistou nejsou nijak snadné a „vyléčit“ někoho z narcismu není otázkou pár dní, mnohdy je to spíš práce pro terapeuta, a ani ta není jednoduchá. Je náročné pochopit jeho komplikovanou osobnost, které většinou ani on sám nerozumí. Pokud ale máte dostatek trpělivosti a hromadu lásky na rozdávání, můžete i z něj „vytvarovat“ věrného parťáka do nepohody.

Antikrist přichází?!

Ingrid Hamada

Outlast II je psychologický single-playerový (pro jednoho hráče) horor o přežití hraný z pohledu první osoby. Druhý díl, za kterým stojí tvůrci původní hry Outlast i děsivého přídatku Outlast: Whistleblower, na události těchto předešlých her nenavazuje. Hrůzy z ústavu pro choromyslné Mount Massive Asylum nechte plavat, protože teď budete mít dostatek práce s přívrženci nadpřirozena, kacíři i dalšími bezbožnými hnusáky.

V roli žurnalisty a kameramana Blakea Langermanna vyrážíte se svou ženou Lynn do arizonských hor. Chcete společně vyřešit zmizení a vraždu těhotné ženy Jane Doe. Jenže netrvá dlouho a váš vrtulník se zřítí k zemi, manželka nikde a pilot je stažen zaživa z kůže... Trvá jen pár okamžiků, než se s Lynn znovu setkáte. Ovšem už to není vaše milá žena. Nosí totiž v sobě něco nechutného. Možná samotného antikrista!

Příběh je černější než londýnský čaj o páté a zaručuji vám, že při hraní na vás padne deprese. Všude (opravdu všude) kolem vás je temnota. A v ní čekají ještě strašlivější věci, než si dokážete představit. Tato videohra bez pochyb patří mezi nejbrutálnější a nejstrašidelnější horory všech dob! I když musíte uznat, že oproti jedničce je tohle slabý odvar.

Vaším nejlepším partákem bude videokamera s nočním viděním, kterou budeme natáčet všechny důležité věci jako zuřivý kameraman, kterému je jedno, že může každou chvíli zemřít. I když byste nejraději nic neviděli, krčit se celou hru v sudu, stát nervózně ve skříni nebo se válet pod postelí i s mravenci nejde. Buď to prostě

Foto: Red Barrels

dohrajete, nebo to vypnete! Je mi jasné, že vás v mnoha případech napadá ta druhá možnost. Mě taky... A jestli se rozhodnete hru dohrát za každou cenu, zjistíte, že váš charakter není žádný rváč. Proto máte na výběr pouze ze tří možností: „Utíkej, schovej se nebo zemři!“ Jednoduché, že? Ale bohužel ne v praxi. Myslím tím hlavně to utíkání, protože přece nejste žádný Usain Bolt, a když vám dojde energie... (Minuta ticha prosím.) Co si budeme povídat. Pak je tady další zádrhel, a to baterky do videokamery, které se vybíjí až nesmyslně rychle. K popukání na tom je, že ve vesnicích, kde nemají ani starou televizi, se jen tak válejí baterky pro hráče. Není tomu tak samozřejmě vždy, občas si připadáte jako „stopař baterek“. Ještě musím zmínit plíživé pasáže hry, těch je teda požehnaně! Jestliže vlastníte „mistrovský titul v plížení“, můžete si zahrát na frajery, ale stejně budete k smrti vyděšeni.

Videohra vyšla 25. dubna 2017 na platformách PC, XboxOne, PlayStation 4. Tvůrci jsou Red Barrels a vydavatelem je Warner Bros.

Mé celkové hodnocení? Hraní je intenzivní zážitek a dopomáhá k tomu velice povedené prostředí od vypleněných vesnic, zdánlivě opuštěných dolů přes temné lesy až po flashbaky do vašich školních let (flashback je záblesk minulosti, při kterém se člověk chová tak, jako by se v minulosti prožítá situace či nepříjemná událost znovu opakovala). S velkým monitorem a sluchátky na uších si prožijete hru přímo v epicentru dění a asi pár dní nebudete v klidu spát. Na zubatější textury narazíte poměrně často, ale to není až tak velký problém. Mně se tento horor líbí, respektive mě krásně děsí. Ale jednička je stejně lepší.

Učitelské hlášky: díl třetí – pan Krčál

Adéla Přecechtělová

A teď přijde na řadu všemi určitě oblíbený, leč mstivý, pan učitel Krčál. V minulém čísle se stal učitelem roku, nyní je na vás, abyste posoudili, zda si titul opravdu zaslouží.

„Starou ženskou už těžko zlomíte.“

Tuto větu řekl pan učitel v hodině, kdy jsme se zrovna bavili o otroctví v Americe a o původu Afroameričanů.

„Afričtí Afričané“

Pan učitel mívá docela často takovéto přeřeky a v naší třídě tímto vždy rozbouří vlny smíchu.

„Co jsem to zase plácl?“

řečnická otázka našeho pana učitele jako reakce na předešlou hlášku.

„To máš selfíčko?“

Touto otázkou se pan učitel zeptal mojí spolužačky, když měla na obrazovce telefonu prasátko.

„Uděláme si malý experiment. Takže papír?“

Myslím, že tuto hlášku všichni znáte. Pan učitel ji opakuje stále dokola.

„Takže děťátka, nemyslíte, že už to trochu přeháníte?“

Pan učitel toto souvětí zatím nevynechal v žádné naší hodině.

„Hádejte, co to je! Minulí primáni si mysleli, že je to pravěký vibrátor.“

Na obrázku byl kámen ve tvaru dýky.

„Ta bílá obluda je Anna Svídnická.“

„Bud' jsi dost silná na to, abys to zvládla, anebo nemáš právo žít.“

„Ty taky nechodíš do šopy a neobjímáš rýč.“

Já jsem prostě moc zvědavá a ptala jsem se pana učitele, co když se vlastník otroků zamiloval do svého služebníka.

„Pokud jste si tu hlavu chtěli nechat...“

Zrovna jsme se bavili o sebevraždách v Japonsku.

„Žije si svůj život s flaškou vodky a kusem špeku.“

Vlastníci otroků mají opravdu skvělý život.